

[Steffensen]

er blot, hvordan man nu kan tackle opgaven bedst, og dér ser vi altså nok noget forskelligt på det.

Jeg må sige, at det lovforslag, som SF har fremsat, mener vi ikke er brugbart, men vi mener nok, det er nødvendigt, at man arbejder med den problematik. Man kan også forstå på de tidligere ordførere, at de er enige om at nå frem til en eller anden, skal vi sige afgørelse, der er med til at løse problemet. Det vil vi se positivt på. Som det ligger her, kan vi ikke medvirke til det, men det er muligt, at vi i udvalgsarbejdet kan bearbejde det på en sådan måde, at der kan findes en udvej, som kan nedfældes i en beretning, som kan være med til at tage fat på problemstillingen.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg vil starte med at konstatere, at flertallet af ordførerne ikke har læst lovforslaget. Det er altid beklageligt. Dette lovforslag handler ikke om suspension af 26 ugers reglen. Det står der ikke. Jeg vil gerne have lov at citere, hvis jeg må, fra lovforslag nr. L 182, første paragraf, stk. 1:

»Såfremt tilbud ikke gives, før retten til dagpenge ophører, er medlemmet fortsat berettiget til dagpenge efter lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v., indtil den pågældende har fået et rimeligt arbejdstilbud.«

Det, det handler om, er bare, at den lov, vi har, skal fungere. Det gør den ikke. Der er nogle, der ryger ud af systemet, og det er de få, der ryger ud af systemet, det handler om. Der er rundt regnet, hvis vi bruger store tal, pr. år ca. 50.000 eller lidt i underkanten endda, der skal have arbejdstilbud. Af dem er der vel 95 pct., som enten får et tilbud eller går ud af systemet, fordi det er det, de ønsker. Der er maksimalt 5 pct., som ikke får et tilbud i tide, og derfor ender de på bistandshjælp. Hvis man begynder at se på, hvem det er, så viser det sig desværre igen, at det mest er kvinder, det kommer til at gå ud over.

Jeg må sige, at hverken den tidligere arbejdsminister eller den nuværende for den sags skyld har nogen ordentlig statistik om det, så det billede, som jeg kan give af denne sag, har jeg selvfølgelig fra samtaler med folk og fra de indberetninger, man kan få som ganske almindeligt medlem, og så selvfølge-

lig min viden om, hvor mange der hører ind under begrebet langtidsløst.

Men det drejer sig om nogle kvinder, og det drejer sig ikke om ret mange. Derfor må vi have løst dette problem, for når en lov ikke bliver overholdt, kan det bestemt ikke være dem, der henhører under loven, der skal betale regningen, når det faktisk er andre, der overtræder loven. Det forstår jeg af det, flertallet af ordførerne har sagt, at man vil være med til at løse, og det skal jeg selvfølgelig sige tak for. Jeg tror, vi vil kunne finde frem til et eller andet, for det kan godt være, at denne løsning ikke er den rigtige. Jeg synes nu nok, at ordførerne lider af den mangel, at heller ingen andre synes at finde en rigtig hånd. De mente, det var skrevet med uheldig hånd. Det er skrevet med min, men såmænd ikke engang den tidligere arbejdsminister kunne komme med den rigtige.

Det vil jeg da så håbe at vi kan finde frem til i udvalgsarbejdet, men det skal meget gerne gå temmelig stærkt. Det skal være inden sommerferien. Denne lov må sættes i gang på en eller anden måde så hurtigt som overhovedet muligt, for ellers er der endnu flere, der falder for det her.

Min optimisme skal jeg ikke gøre større, end den er. Jeg har tidligere været ude for at være kommet med forslag, som man har talt velvilligt om, men som er blevet kvalt i velvilje.

Denne sag optager sindene meget ude omkring, ikke kun hos dem, som bliver ramt af loven, men retssikkerhedsmæssigt forstår man ikke, at man kan vedtage en lovgivning herinde, som ret beset betyder, at de, der ikke kan få opfyldt de ting, der står i loven, kommer til at betale. Som sagt er det for en stor dels vedkommende kvinder, der ryger direkte over på bistandshjælp og dermed helt ud af arbejdsmarkedspolitikken. Ingen kan være interesseret i, at det skal gå sådan, men det retspolitiske i det synes jeg man skal overveje, når vi skal finde det kunstgreb, som kan klare denne situation, og det skal findes, for retssikkerheden taler man meget om herinde. Man taler altid om retssikkerhed i andre sammenhænge end denne, men retssikkerhed kommer sandelig også ind i denne sammenhæng. Folk kan ikke forstå, når de ifølge loven har ret til et jobtilbud og ikke får det, at de så i det mindste ikke kan få deres arbejdsløshedsunderstøttelse, indtil de